

Velikonoce 2016

Homilie Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického

Bratři a sestry,

Velikonoce – zmrtvýchvstání: s pevnou jistotou naší křesťanské víry můžeme tvrdit, že to byla velká noční událost. Ve vánoční noci se narodil Spasitel. I to byl zásadní zlom v lidských dějinách. Vypadá to, že téměř všechny pro nás životně důležité věci se staly v noci. Skutečně, mnoho mimořádných událostí se odehrává v době, když „spíme“, tedy ve stavu našeho nevědomí, spánku. I sv. Josef měl tuto zkušenost. Člověk spí, ale Bůh bdí. Člověk je ve stavu nevědomí, ale Bůh je při plném vědomí. Člověk pokojně odpočívá, ale Bůh koná, pracuje ve prospěch spícího, nevědomého, odpočívajícího. Do dne se ale máme jednou podobně jako Mariin snoubenec probudit a jednat.

Od Květné neděle jsme s Kristem vstupovali do dramatu Zeleného čtvrtka i Velkého pátku a Ježíše jsme mohli sledovat téměř na každém jeho kroku. Pro něho to byly kroky poslední. Všechna slova, která tehdy pronesl, jsou testamentem, který bychom měli pozorně vnímat a hlavně i naplnit. Co by se nám nemělo nikdy z našeho povědomí vytratit, jsou jeho jednotlivá setkání, poslední osobní Ježíšova setkání s lidmi. S lidmi se setkával stále, ale ta setkání těsně před smrtí jsou velice působivá. Vjíždí do Jeruzaléma a každému, kdo mu provolával slávu, by mohl okamžitě odpovědět otázkou: „A na jakou stranu, milý člověče, se už brzy dáš, když mě budou soudit a odsuzovat?“ Při Poslední večeři by nemusel svým apoštolům podávat sama sebe jako pokrm a nápoj u vědomí, co se pak stalo. Po tak královském pohoštění se obdarovaní rozutekli. Jeden z nich dokonce počítá stříbrňáky za zradu toho, který „kudy chodil, dobře činil“. A Ježíš při setkání s ním navíc od něho přijímá projev nejhlubšího přátelství. „Políbením zrazuješ Syna člověka?“ Jiný se přihřívá u ohně nepřátel, aby bylo zřejmé, že s Ním nemá vůbec nic společného. Oheň Ježíšovy lásky naštěstí nezhasl. Apoštol Petr pohled už zajatého, Ježíšův pohled, nepřehlédl. Toto setkání na dálku je výmluvné a už tolika kajícím hříšníkům pomohlo. Pilát má moc, ale ve skutečnosti je tak málo mocný, protože zbabělý. Veronika pomáhá s kouskem hadru, ale jak úžasné odměny se jí dostalo! Šimon z Cyrény sice nerad, ale přece pomáhá a kdo z nás by si s ním vyměnil roli? Maria je beze slov, ale stojí blízko. Taková setkání v hlubokém duchovním souznění a přátelství jsou jedna z nejpotřebnějších. Mohli bychom vyjmenovat setkání další a další. Všechno směřuje ke Kalvárii, ale s pokračováním až k prázdnému hrobu. Tam si položme otázku: Kolik nocí ještě musíme prospat či probdít a kolik dnů potřebujeme na to, abychom konečně pochopili, že Ježíšovo dílo spásy, tedy jeho utrpení a zmrtvýchvstání, se týká bezprostředně nás? Hledání jasné odpovědi – i to jsou Velikonoce. A nalezení naší rozhodné odpovědi jít za Kristem živým a vítězným, se velikonoční svátky stávají požehnanými.

(27. 3. 2016, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice)